

Kedy sa kôň usmieva

Hádam všetky malé deti majú rady zvieratká. Tie na obrázkoch, ale aj živé. Pamätám sa, že sa mi ešte ako malému chlapcovi vždy páčili rozprávky, v ktorých vystupovali zvieratká. Rozprávali v nich ľudskou rečou. Nevedel som pochopiť, prečo tým skutočným, ktorých som mal možnosť vidieť a počuť ich hlas, nerozumiem. Od tých čias uplynulo veľa rokov. Zvieratá mám stále rád. Starám sa o morčatá- Sisi, Mejzi a Alex, ale aj o koňa. Je to kobyľka Žilina v Domove sociálnych služieb v Novej Bani. Aj

Ilustrácia: Bartolomej Geňa, ŠZŠ TP

keď nerozpráva ľudskou rečou, veľmi dobre si rozumieme. Dokonca ako živočích ženského rodu používa aj svoje ženské vrtochy. Napríklad minule po vychádzke vonku si v stajni ľahla na zem. Priniesol som jej na osvieženie jablko. Len tak pozrela svojím očkom spoza dlhých mihalníc, niečo zahíkala a ešte lepšie sa usalašila na sene. Povedal som si, keď jablčko nechce, idem preč. A v tom sa postavila na svoje dlhé, elegantné nohy, otočila ku mne hlavu, pričom pohodila akoby žensky hrivou a nesmierne milo sa na mňa usmiala. Našpúlila pysky a jemne si z mojej ruky zobrala ponúkané jablko. Takže dnes už viem, že kone nielen rozprávajú, ale vedia sa aj usmievať.

Jaroslav Pazucha, ŠŠ TP

Ilustrácia: Helga Balogová, ŠŠ TP

Óda na dvor

Ráno ma zobudia sliepky
a počujem tie ich škriepky.
Jedna cez druhú tam hučí,
do toho tam krava bučí.

Máme veľké gazdovstvo,
kačky majú potomstvo.
Trasie sa nám celý dom,

záhuba mu hrozí,
mékajú aj kozy.
Nemám ja už na to nervy,
končím túto báseň, ver mi.

*Jozef Púchly, GFŠ
Martina Mištková, GFŠ
Andrea Krovínová, GFŠ*